

1. Obiekt

KOŚCIÓŁ PARAFIALNY KATOLICKI PW. ŚW.
ANTONIEGO PADEWSKIEGO

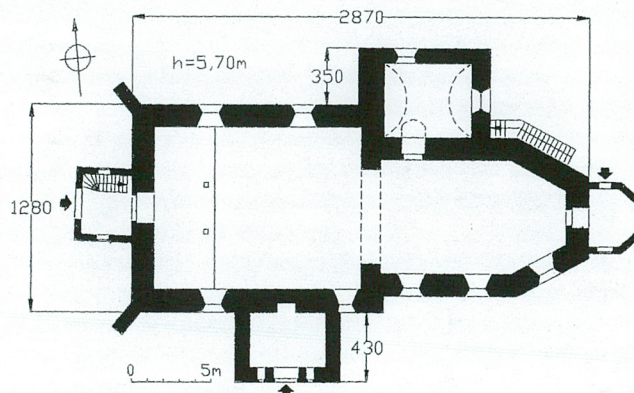
2. Czas powstania

XIV; 1517-43; 1820; 1913, *rozbud.*
1939-40;

3. Miejscowość

NIEDŹWIEDZICE

11. Zdjęcie, rzut, przekrój, sytuacja, orientacja

4. Adres

Niedźwiedzice 14,
nr działki 193

5. Przynależność administracyjna

województwo dolnośląskie
powiat Legnica
gmina Chojnów

6. Poprzednie nazwy miejscowości

Göllschau, Kr. Goldberg – Haynau

7. Przynależność administracyjna 1.04.1975 r

województwo wrocławskie
powiat Złotoryja

8. Właściciel i jego adres

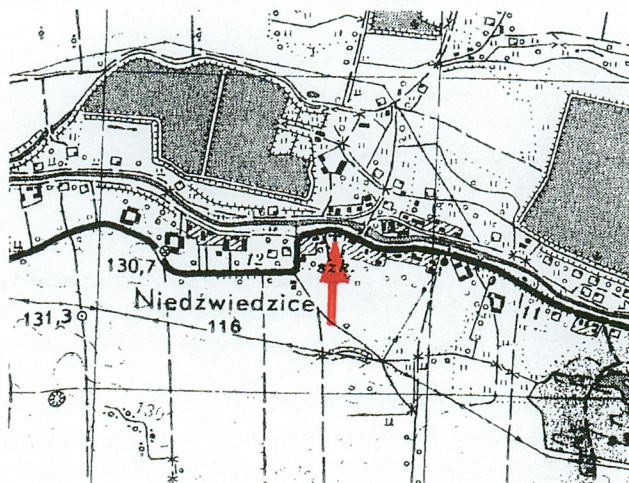
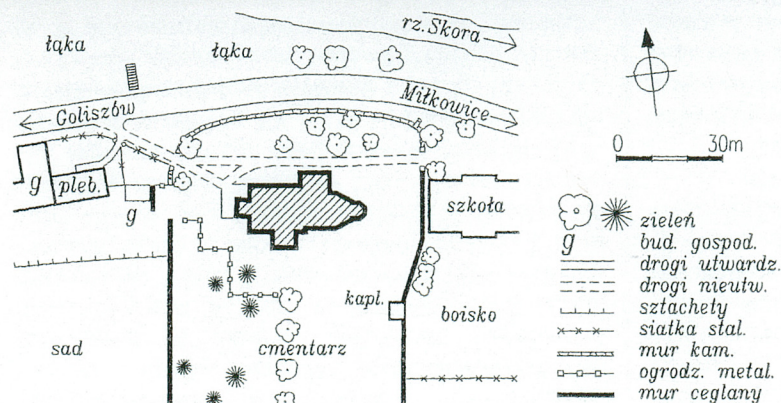
parafia rzym.-kat. pw.
św. Antoniego Padewskiego
w Niedźwiedzicach 14,
59-225 Chojnów;

9. Użytkownik i jego adres

J.W.;

10. Rejestr zabytków

nr547..... data9.03.1959....

Pierwsza wzmianka o Niedźwiedzicach pojawia się w 1287 r, w 1305 r wieś występuje pod nazwą Beroldivilla, nieco później – Bertoldivilla; od 1320 r wieś jest własnością rodu Buswoyów; w 1888 r pojawiła się podwójna niemiecka nazwa Bärdsdorf-Trach, pochodząca od nazwiska właścicieli, hrabiów v. Rothkirch-Trach. Kościół wzmiankowany jest po raz pierwszy w 1305 r. Nie potwierdzone źródłowo wzmianki datują tę pierwotną budowlę na kon. XII lub pocz. XIII w., jako fundację Jeschka I v. Buswoy lub jego syna, Martina. Dzisiejszy kościół wzniesiony został, zapewne na bazie starej budowli, przez Wolfa v. Buswoy na przełomie XV i XVI w. Prace trwały wiele lat (tablice heraldyczne pochodzą z 1517, 1529 i 1543 r) a kościół zdradza cechy budowli przełomu stylowego. W późnogotycki układ i detal (portal pd., maswerki, płyta pd. zewnętrzna) wkraczają elementy dekoracyjne nowego stylu (renesansowa płyta heraldyczna we wnętrzu). Jest to także budowla przełomu, jeśli chodzi o wyznanie. Prace rozpoczęto w kościele katolickim, zakończono w protestanckim – w 1524 r Wolf v. Buswoy wprowadził w swoich posiadłościach reformację. Kościół na kilka lat przejęli katolicy (1701-1707) w wyniku działalności cesarskiej komisji redukcyjnej, w ręce protestantów powrócił na mocy ugody altranszadzkiej. Kolejną przebudowę przeprowadził w 1820 r, ówczesny właściciel wsi, hrabia v. Rothkirch-Trach (inskrpcja w szczycie kruchty pd.). Wtedy to wzniesiono kruchtę pd. i zach., pomieszczenie wsch. oraz rozpoczęto remont zrujnowanej wieży. Wieża w przyziemiu bardzo stara, być może pozostałość pierwotnej budowli, w górnych kondygnacjach całkowicie zrujnowana w połowie ubiegłego wieku, została odbudowana w dzisiejszej postaci w r 1913. Ostatni gruntowny remont kościoła, wraz z konserwacją wyposażenia przeprowadzono w l. 1939-40. Kierownikiem prac był architekt z Wrocławia Herbert Gras (pełny wykaz majstrów zatrudnionych przy remoncie wymalowany został na odwrocie szafy ołtarzowej)

SYTUACJA. Niedźwiedzice – długa wieś łańcuchowa na Równinie Legnickiej, położona w dolinie Skorej, w odległości 6 km na wsch. od Chojnowa – siedziby władz gminnych. Zabudowania Niedźwiedzic ciągną się równoleżnikowo, na długości ok. 3,5 km, wzdłuż rzeki oraz, równoległych do niej: szosy przelotowej Chojnow – Niedźwiedzice – Rzeszotary i lokalnej drogi wiejskiej, połączonej z szosą kilkoma mostami i kładkami pieszymi. Na pn. od wsi znajduje się duża powierzchnia stawów hodowlanych, zasilanych przez gęstą sieć dopływów Skorej, ograniczonych rozległym obszarem lasów mieszanych, na pd. – rozciągają się tereny rolnicze.

Kościół zlokalizowany jest bliżej zach. krańca wsi, po pd. stronie szosy przelotowej. Budowla zajmuje pn. część, dużego, wydłużonego ku pd. terenu kościelnego, którego większą, pd., regularną prostokątną część, zajmuje cmentarz wiejski. Posesja otoczona jest niskim, w części kamiennym (od strony drogi), w części współczesnym betonowym (niewielki odcinek wsch.), w części ceglany murem, z bramami pn.-zach. (wiodącą ku plebani) i pn.-wsch. (od strony szkoły).

MATERIAŁ. KONSTRUKCJA. TECHNIKA.

Ściany. Ściany zewnętrzne korpusu murowane prawdopodobnie z mieszaniny kamienia i cegły pełnej, ze znaczną przewagą kamienia, obustronnie tynkowane; wieża, powyżej 2-giej kondygnacji, murowana z cegły pełnej w wątku krzyżowym, ściany od wewnątrz nie tynkowane. Detal architektoniczny skromny, w postaci murowanych z cegły, tynkowanych przypór oraz elementów kamiennych: 2-dzielnych obramień okiennych korpusu z maswerkami, prostych obramień okienek 2-giej kond. wieży i piaskowcowej tablicy heraldycznej z herbem Wolfa v. Buswoy i datą „1529” w elewacji pd. prezbiterium.

Ściany wewnętrzne murowane, tynkowane, z kamiennym detalem architektonicznym – łuk tęczy wymurowany z potężnych ciosów piaskowca, kamienny późnogotycki portal pd., zwieńczony heraldyczną tablicą Buswoyów (pierwotnie, boczny zewnętrzny otwór wejściowy nawy).

Sklepienia i stropy. Prezbiterium i nawę nakrywa jednolity strop drewniany belkowy, z współczesną podsufitką z listew, na które nałożona kratownica z profilowanych listew. Zakrystia pn., w przyziemiu wieży, sklepiona lekko zaokrągloną kolebką, z lunetą nad wejściem; w kruchcie zach. współczesny wylewany strop betonowy, nad nią pomieszczenie nakryte stropem drewnianym belkowym z podsufitką z płyt drewnopochodnych. Pomieszczenie wsch., za ołtarzem oraz kruchta pd. nakryte stropami drewnianymi belkowymi z podsufitkami tynkowanymi na trzcinie.

Wieżba dachowa. Wieżby dachowe drewniane, trzech typów; wieżba wieży płatwiowo-kleszczowa na podwójnej ścianie stolcowej, usztywniona mieczami w kierunku kalenicowym; wieżba prezbiterium jętkowo-krokwiowa, z dwoma rzędami jętek, na podwójnej ścianie stolcowej, z dodatkowym słupem środkowym, podtrzymującym płatwę kalenicową, konstrukcja wzmocniona zastrzałami we wszystkich kierunkach i mieczami w kierunku kalenicowym; nad nawą wieżba storczykowa, storczyki podwieszone do krokwi na pomocą jętek i potężnych zastrzałów.

Pokrycie dachowe. Wszystkie dachy kryte ceramicznie dachówką karpiówką podwójnie „w łuskę”.

Posadzki i podłogi. Posadzka prezbiterium została wtórnie obniżona, nastąpiło to prawdopodobnie w czasie remontu w 1940 r, wtedy też wyłożono ją kwadratowymi brunatnymi płytkami terakotowymi; taka sama, mocno zniszczona posadzka w zakrystii. Nawa i kruchta zach. z współczesną posadzką z szarych kwadratowych płytek podłogowych, podobna posadzka, z innego rodzaju płytek, w pomieszczeniu za prezbiterium. Na emporze i wyższych kondygnacjach wieży podłogi drewniane deskowe.

Schody. Schody zewnętrzne. Przy pn. elewacji prezbiterium wąskie, drewniane, drabiniaste, zadaszone schody, wiodące do wsch. wejścia wieżowego; dwa lekko załamane biegi schodowe przerwane małym spocznikiem, ograniczone ażurową drewnianą balustradą, wsparte na ścianie prezbiterium i drewnianych słupach.

Schody wewnętrzne. Na emporę muzyczną wiodą zabiegowe drewniane schody z zabiegiem dolnym, zlokalizowane przy pn. ścianie kruchty zach., ograniczone pełną drewnianą balustradą.

Otworki. Otworki okienne. Nawa i prezbiterium z ujednoliconymi, obustronnie rozglifionymi, 2-dzielnymi otworami okiennymi w kamiennych obramieniach z maswerkami; kształt dość przysadzistych prostokątów stojących z ostrołukowymi zamknięciami; otworki wypełnione stałymi oknami witrażowymi. Kruchta zach. z identycznymi małymi okienkami w dwóch kondygnacjach elewacji bocznych: smukłe prostokąty zamknięte ostrołukowo, z oknami krosnowymi stałymi, wielopodziałowymi; w szczycie zach. kruchty okienko przysadziste, ostrołuczne. Ściany wieży w górnej kondygnacji przeprute ujednoliconymi otworami w kształcie prostokątów stojących zamkniętych ostrołukowo, przesłoniętych drewnianymi żaluzjami; urządzona w przyziemiu wieży zakrystia oświetlona dwoma otworami okiennymi: wsch. – przysadzisty, zamknięty ostrołukowo, szeroko obustronnie

<p>14. Kubatura</p> <p>2 130 m³</p>	<p>15. Powierzchnia użytkowa</p> <p>260 m²</p>	<p>16. Przeznaczenie pierwotne</p> <p>kościół parafialny katolicki</p>	<p>17. Użytkowanie obecne</p> <p>kościół parafialny katolicki</p>
<p>18. Prace budowlane i konserwatorskie, ich przebieg i dokumentacja</p> <ul style="list-style-type: none"> ⇒ 1958 r — wymalowania wewnętrzne; ⇒ 1997–98 r — remont stropów; wymiana podsufitek w nawie i prezbiterium; wymalowania wewnętrzne; ⇒ 1999 r — wymiana posadzki w nawie i kruchcie zach.; ⇒ 2000 r — wymiana starych zniszczonych drewnianych drzwi wejściowych zach. na metalowe; trwa wymiana instalacji nagłośnieniowej; 		<p>19. Stan zachowania (fundamenty, ściany zewnętrzne, ściany wewnętrzne, sklepienia, stropy, konstrukcje dachowe, pokrycie dachu, wyposażenie i instalacje)</p> <p>zły stan pokrycia dachowego, nieszczelności powodują przenikanie wody opadowej do wnętrza budynku; skutkiem jest silne zawilgocenie części elementów konstrukcyjnych więźby dachowej, drewnianych podłóg strychu, które w bardzo złym stanie – w znacznym stopniu spróchniałe, z licznymi ubytkami oraz konstrukcji pozornego sklepienia – nieszczelności, ubytki, wypaczenie i nierówności powierzchni; ściany zewnętrzne budowli silnie zawilgocone w dolnych partiach murów (szczególnie od strony pn.-wsch. – wieża, prezbiterium, przybudówka wsch. do połowy wysokości), tynki w tych częściach elewacji silnie skorodowane, pęcznieją, łuszczą się i odpadają; znaczne pęknięcia w narożnikach ścian kruchty zach., spowodowane nierównomiernym osiadaniem poszczególnych części kościoła; zły stan rynien i rur spustowych; elementy stolarskie wyposażenia (ambona, ołtarz) porażone biologicznie, ze śladami obecności drewnojadów;</p> <p>20. Najpilniejsze postulaty konserwatorskie</p> <ul style="list-style-type: none"> ⇒ remont dachu: przegląd, naprawa i konserwacja więźby dachowej; naprawa i uszczelnienie pokrycia; ⇒ wymiana rynien i rur spustowych; ⇒ osuszenie ścian kościoła, założenie drenazu i izolacji przeciwwilgociowej; ⇒ wzmocnienie konstrukcji ścian kruchty zach., jej zespolenie z korpusem kościoła; ⇒ naprawa tynków zewnętrznych; ⇒ konieczna fachowa, kompleksowa konserwacja gotyckiego ołtarza oraz innych elementów wyposażenia stolarskiego (ambona) i kamieniarki (płyty nagrobne i heraldyczne, epitafia); 	

21. Akta archiwalne (rodzaj akt, numer i miejsce przechowywania)

24. Uwagi różne.

25. Opracował

tekst Ewa Sawińska 5.11.00

plany i rysunki Ewa Sawińska 5.11.00

zdjęcia Ewa Sawińska 5.11.00

miejsce przechowywania negatywów: archiwum autora

Karta po wypełnieniu podlega ochronie na podstawie przepisu prawa autorskiego

22. Bibliografia

H. LUTSCH, Verzeichnis ... , Bd. III, Breslau 1891, S. 292;
Der Heimat Bild. Heimatbuch des Kreises Goldberg-Haynau., Liegnitz 1928, S. 127-129, 392;
B. STEINBORN, S. KOZAK, Złotoryja. Chojnów. Świerzawa., W-w 1971, str.117;
J. PILCH, Zabytki arch. Dolnego Śląska., W-w 1978, str. 67;
Gmina Chojnów. Szkice i materiały ... , p. red. R. Gładkiewicz, Chojnów – W-w 1993, str. 52-53;
A. DOBRZYŃIECKI, Mistrz I.W. i problem tzw. Warsztatu Chojnowskiego., Roczn. Szt. Śl., T. XVI (1997), str. 73-85;
S. HORODECKI, Przeszłości okruchy., Chojnów 2000, str.39-41;

Dekro, 593

26. Adnotacje o inspekcjach, informacje o zmianach (daty, imiona i nazwiska wypełniających)

23. Źródła ikonograficzne i fotografia (rodzaj, miejsce przechowywania, sygnatury)

— 3 fotografie na starej, tzw. zielonej karcie architektury (arch. SOZ W-w Oddz. Zamiejsc. Legnica): wieża od zach., wieża od wsch., frag. elew. pd.;
— Steinborn, — fot. 75 – tryptyk otwarty; fot. 76 – skrzydło tryptyku ze śś. Jadwigą i Katarzyną;
— Dobrzyński, — fot. 16 – płyta heraldyczno-inskrypcyjna W. v. Buswoy we wnętrzu; fot. 17 – wspornik obramienia płyty; fot. 18 – płyta Wolfa v. Buswoy na ścianie zewnętrznej kościoła;
— Horodecki — str. 50 — fot. – widok kościoła od pd.-wsch.; str. 51 – fot. ambony; str. 52 – fot. epitafium heraldycznego i płyty nagrobnej dziecka;

27. Załączniki

- ♦ wkładka nr 1: cd. opisu; zestawienie materiału fotogr.; zdjęcia;
- ♦ wkładka nr 2: zdjęcia;
- ♦ wkładka nr 3: zdjęcia;
- ♦ wkładka nr 4: rzut;

1. Miejscowość

NIEDŹWIEDZICE

2. Obiekt (nazwa jak na karcie)

KOŚCIÓŁ FILIALNY

3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego)

cd. opisu; zestawienie materiału fot.; zdjęcia;

rozglifiony, z 2-skrzydłowym oknem krosnowym ze szczeblinami krzyżowymi, pn. – w kształcie prostokąta leżącego zamkniętego odcinkowo, ze stałym oknem krosnowym; oba otwory zakratowane; powyżej, w 2-giej kond. wieży, dwa identyczne małe okienka prostokątne, w kamiennych obramieniach ciosowych. W elewacji frontowej kruchty pd. dwa, symetrycznie rozmieszczone po obu stronach wejścia, małe prostokątne okienka, o sfazowanych od połowy wysokości krawędziach zewnętrznych węgarów.

Otwory drzwiowe zewnętrzne. Główne wejście kościelne zlokalizowane od zach., na osi środkowej kruchty; przysadzisty otwór zamknięty ostrołukowo, z współczesnymi 2-skrzydłowymi drzwiami metalowymi, stylizowanymi na stare), z przeszkleniami w ostrołucznym zamknięciu. Do wieży wiedzie otwór wsch., umieszczony na wysokości 2-giej kond. – smukły prostokąt zamknięty odcinkowo, z współczesnymi jednoskrzydłowymi drzwiami ramowo-płycinowymi. Wejście do przybudówki wsch. usytuowane w elewacji pn. – prostokątny otwór z jednoskrzydłowymi drzwiami ramowo-płycinowymi, opierzanymi architektoniczną dekoracją neogotycką. Wejście do kruchty pd. osiowe, otwór przysadzisty prostokątny, wypełniony współczesnymi drzwiami ramowo-płycinowymi.

Otwory drzwiowe wewnętrzne. Prezbiterium otwiera się do nawy szeroką, przysadzistą arkadą ostrołukową, o niskich filarach, wymurowaną z potężnych ciosów piaskowca. Kruchta połączona z nawą prostokątnym otworem wejściowym z 2-skrzydłowymi drzwiami ramowo-płycinowymi. Do zakrystii wiedzie prostokątny otwór, w którym jednoskrzydłowe drzwi ramowo-płycinowe. Dawne, obecnie zamurowane, przejście między kruchtą pd. i nawą (pierwotnie zewnętrzny, boczny otwór wejściowy) w kształcie prostokąta zamkniętego łukiem dwuramiennym, ujęte w piaskowcowe profilowane późnogotyckie obramienie, nad którym tablica z herbem Buśwójów. Przejście do pomieszczenia za prezbiterium małe prostokątne, zamknięte odcinkowo, przesłonięte jednoskrzydłowymi drzwiami, zbitymi z desek na zastrzał.

RZUT. Budowla orientowana, z kwadratową nawą, do której przylega od wsch. węższe, kwadratowe prezbiterium, z wydłużonym trójbocznym zamknięciem. Oś symetrii prezbiterium nieznacznie przesunięta w kierunku pd. od osi korpusu. Obie osie akcentowane: od zach. – prostokątną kruchtą z osiowymi przejściami, od wsch. – przybudówką za prezbiterium, założoną na rzucie połowy 8-boku. Dążący do symetrii układ wzbogacony asymetrycznymi przybudówkami: potężna prostokątna w rzucie wieża pn., wbudowana w narożnik między nawą i prezbiterium oraz, także prostokątną, kruchtą pd. przy elewacji nawy.

BRYŁA. Budowla o nieregularnej, rozczłonkowanej i urozmaiconej bryle. Nawa połączona z niższym i węższym prezbiterium o trójbocznym zamknięciu, obie części nakryte osobnymi, wyniosłymi dachami 2-spadowymi, dach prezbiterium nad

zamknięciem przechodzi w wielospadowy. Od pd. bryłę kościoła urozmaica tylko niska, mocno wyładowana przybudówka nawy, którą nakrywa 2-spadowy dach, o kalenicy sięgającej gzymsu wieńczącego korpusu, prostopadłej do osi kościoła. Przy elewacji zach., ujętej przez ukośne 2-uskokowe przypory, osiowa, smukła 2-kond. kruchta z daszkiem 2-spadowym równoległym. Od wsch. kościół przedłużony niską wieloboczną przybudówką z wielopołaciowym dachem, sięgającym gzymsu wieńczącego prezbiterium; dodatkowe urozmaicenie w części wsch. wprowadza długi pulpitytowy daszek, osłaniający schody wieżowe. Poszczególne człony kościoła znajdują kulminację w potężnej 4-kond. wieży pn.- wsch., nakrytej wyniosłym dachem 2-spadowym, równoległym do kalenicy dachów korpusu.

Elewacja zach. — symetryczna i dośrodkowa; jednoosiowa; ze środkową 2-kond. przybudówką, w której osiowe wejście, zwieńczoną trójkątnym szczytem przepartym przysadzistym okienkiem ostrołucznym; elewacja nawy ślepa, flankowana przez dwie ukośne narożne, 2-uskokowe przypory, zwieńczona wyniosłym trójkątnym gładkim szczytem.

Elewacja pn. — rozczłonkowana i wieloczęściowa, we wszystkich częściach gładko tynkowana, pozbawiona elementów artykulacji i dekoracji ściany poza otworami; elewacja nawy 2-osiowa z ujednoliconymi zamkniętymi ostrołukowo 2-dzielnymi maswerkowymi oknami, od zach. ujęta ukośną narożną 2-uskokową przyporą; elewacja wieży 3-kond., przepruta nielicznymi małymi, zróżnicowanymi otworami okiennymi, o nieregularnym układzie w dolnych kondygnacjach (starsza część), w ostatniej kondygnacji dwa identyczne okienka zamknięte ostrołukowo; elewacja prezbiterium ślepa, „przecięta” ukośnie biegiem schodów, prowadzących do wsch. wejścia wieży; elewacja przybudówki wsch. wieloboczna, jednoosiowa, z otworem drzwiowym zewnętrznym pn.

Elewacja wsch. — elewacja prezbiterium ślepa, poprzedzona wieloboczną przybudówką z prostokątnym, zamkniętym ostrołukowo (zamknięcie zblendowane), osiowym otworem okiennym; w głębi od pn. jednoosiowa elewacja wieży, ze zróżnicowanymi otworami okiennymi i wejściem w 2-giej kond., poprzedzonym wąskimi zadaszonymi schodkami, wieńczy ją wyniosły trójkątny szczyt z dwoma szczelinowymi okienkami strychowymi.

Elewacja pd. — elewacja nawy 2-osiowa, rozczłonkowana, mocno wyładowaną przybudówką, z osiowym wejściem, flankowanym przez dwa małe okienka, zwieńczoną trójkątnym szczytem; okna ujednolicone, identyczne jak w elewacji przeciwległej; od zach. ujęta narożną ukośną 2-uskokową przyporą; elewacja prezbiterium 2-osiowa, z ukośną jednoosiową ścianą zamknięcia; otwory okienne ujednolicone, nieco krótsze niż w nawie; między oknami prezbiterium tablica heraldyczna Wolfa v.

Buswoy z datą 1529, upamiętniająca przebudowę kościoła; od wsch. jednoosiowa elewacja przybudówki wsch.

WNĘTRZE. Kościół jednonawowy o obszernej kwadratowej nawie, z wbudowaną od zach. szeroką emporą muzyczną. Nawa połączona z, nieco węższym i niższym prezbiterium, przysadzistą arkadą z ostrym łukiem tęczy; obie części kościoła nakryte stropami. Prezbiterium połączone przejściem pn. ze sklepioną kruchtą w przyziemiu wieży, której wyższe kondygnacje dostępne przez wsch. wejście zewnętrzne. Kruchta główna, 2-kond., umieszczona na osi środkowej elewacji zach., w niej schody na emporę. Za ołtarzem osiowe przejście do wielobocznego pomieszczenia wsch. Od pd. przylega do nawy pierwotna kruchta boczna, obecnie, nie skomunikowana z wnętrzem kościoła kaplica grobowa.

WYPOSAŻENIE. Najcenniejszym elementem wyposażenia kościelnego jest gotycki ołtarz szafiasty, tryptyk, z płaskorzeźbą Zdjęcia z Krzyża w scenie głównej i malowanymi skrzydłami bocznymi, z postaciami świętych; w predelli portret Hertela Buswoya, fundatora ołtarza, w otoczeniu synów; na skrzydłach bocznych, z tyłu, wymalowana data powstania ołtarza: 1494. Poza tym w kościele znajdują się: na pn. filarze arkady tęczowej manierystyczna ambona z 1 poł. XVII w. z płaskorzeźbionymi wizerunkami ewangelistów; pod amboną mała renesansowa płyta nagrobna dziecka z 1590 r; na pd. ścianie prezbiterium heraldyczno-inskrypcyjna płyta z herbem Buswoy, z 1548 r, autorstwa Mistrza I.W.; w kruchcie pd. 2 renesansowe płyty nagrobne i wczesnobarokowe epitafium heraldyczne ze śladami polichromii oraz późnogotyckie obramienie drzwiowe, nad którym płyta heraldyczna z herbem Buswoy; w zewnętrzne ściany kościoła wmurowanych jest 5 krzyży pokutnych oraz późnogotycka tablica inskrypcyjno-heraldyczna Wolfa v. Buswoy z datą: 1529.

INSTALACJE: elektryczna, odgromowa.

ZESTAWIENIE MATERIAŁU FOTOGRAFICZNEGO.

1. Widok kościoła od pn.-zach.
2. Elewacja zach.
3. Kościół od pd.-zach.
4. Elewacja pd. – widok od wsch.
5. Elewacja wsch. od pn.
6. Wieża – elewacja pn.
7. Tablica Wolfa v. Buswoy w elewacji pd. prezbiterium.
8. Data przebudowy w szczycie kruchty pd.
9. Wnętrze – widok ku prezbiterium.
10. Wnętrze – widok ku emporze muzycznej.
11. Wnętrze zakrystii w przyziemiu wieży.
12. Późnogotyckie obramienie pd. otworu drzwiowego.
13. Drzwi zakrystii.

2.

3.

1. Miejscowość

NIEDŹWIEDZICE

2. Obiekt (nazwa jak na karcie)

KOŚCIÓŁ FILIALNY3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego)
zdjęcia;

4.

5.

6.

7.

8.

9.

10.

1. Miejscowość

NIEDŹWIEDZICE

2. Obiekt (nazwa jak na karcie)

KOŚCIÓŁ FILIALNY

3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego)
zdjęcia;

11..

12.

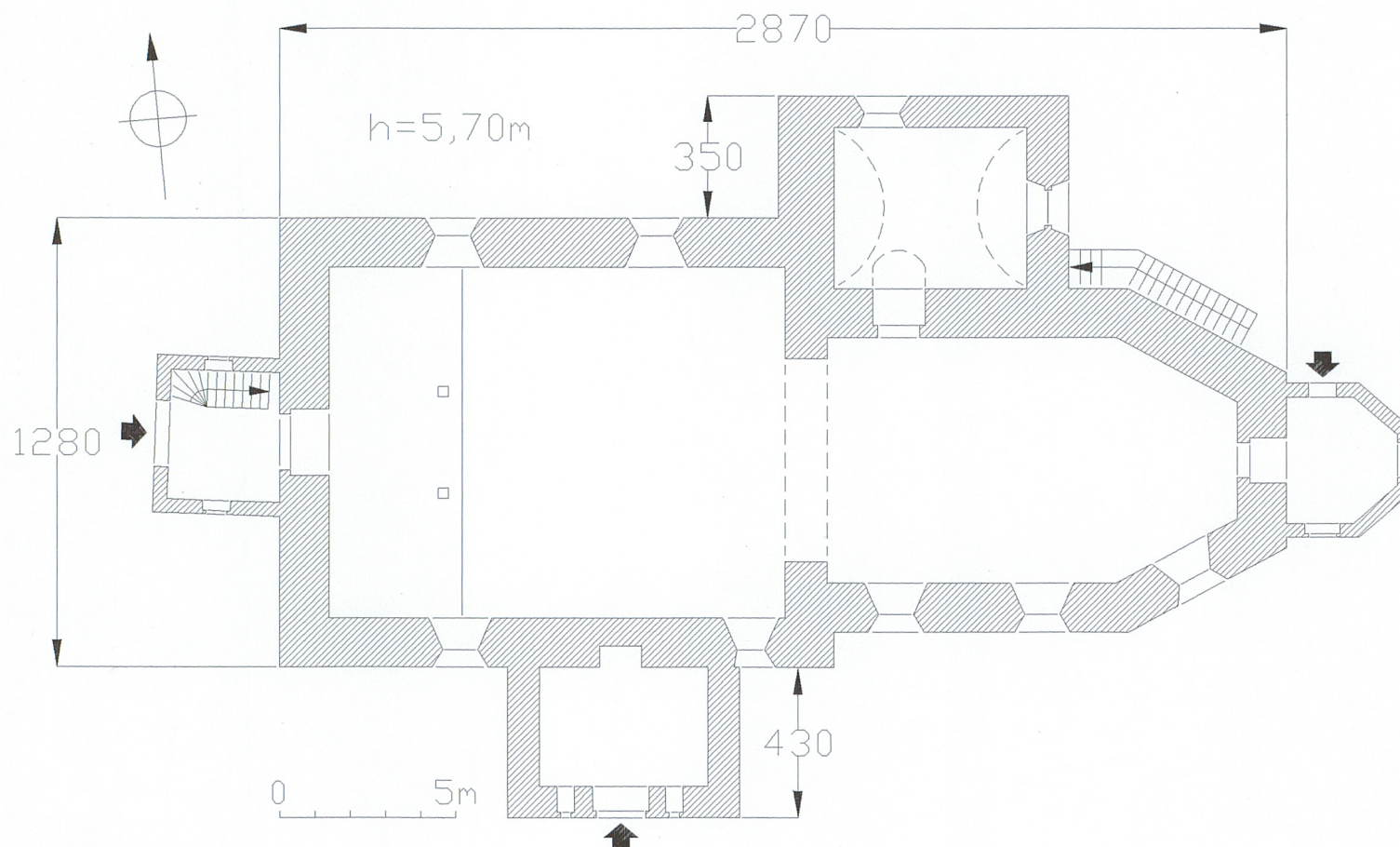
13.

1. Miejscowość **NIEDŹWIEDZICE**
pow. Legnica, gm. Chojnow

2. Obiekt (nazwa jak na karcie)
KOŚCIÓŁ FILIALNY

3. Zawartość wkładki (nazwa obiektu lub materiału uzupełniającego)
rzut;

skala 1:200